

Fraværende.

Alberti.	Grundtvig.
Blach.	Jugstrup.
Christensen, J.	Knudsen, P.
Drewsen, M.	Rosenørn.
Gottlob.	Schlott.

Stemte ikke.

Broberg.

2) Udkastets § 1, saalydende:

For de Jyllands Beboere ved den fjendtlige Besættelse af Landet i Aaret 1849 tilføiede Tab gives Erstatning af Statskassen efter de nedenfor fremsatte Regler.

vedtoges med 47 Stemmer imod 28.

Derefter gik man over til Forhandlingen af § 2, hvortil Endringsforslagslisten kun indeholdt det af Udvalget stillede Forslag, at § 2 skulde udgaae.

Justitsministeren: Det ærede Udvalg har motiveret det Forslag, der er fremsat om at Paragraphen skulde udgaae derved, at det her omtalte Tab fordeles ligeligt over et stort Antal Bidragydende, der ikke i Anledning af et saadant ringe Tilfud, der retlig paahviler dem, kunne have nogensomhelst Krav paa en Gave af Staten. Det ærede Udvalg har allerede idag ved første Paragraph forladt den Anskuelse om, at den Godtgjørelse der udredes alene skulde være at betragte som en Gave (Rei!), idetmindste har det ærede Udvalg i § 1 undgaaet at nævne Ordet Gave. Ja! Det er imidlertid ganske vist, at den Anskuelse, som man lægger til Grund for denne Erstatnings Udredelse, den har en væsentlig Indflydelse paa Spørgsmaalet om denne Erstatning eller Godtgjørelse, som er fremsat i Lovudkastets § 2, om den bør udredes eller ikke. Dersom man nemlig betragter denne Erstatning alene som en Gave, saa er det ganske klart, at der ikke kan blive Spørgsmaal om at indrømme Brandforsikringsfondene nogen Erstatning, om end ikke just paa Grund af, at de have en Formue, thi hvad navnlig Landbrandforsikringerne angaaer, saa er det Thinget bekjendt, at dette Fonds Status har været meget uheldigt i den senere Tid og Kjøbstædernes Brandfonds staaer i en ikke meget

bedre Stilling. Og, dersom man vil gaae ud fra, at det var et fuldstændigt Erstatningskrav, som de Stadelidte havde til Staten, saa er det ligeledes ganske vist, at man ville komme endog lige til det modsatte Resultat af, at Kjøbstæderne burde have Erstatning. Ingen af disse to Anskuelser, troer jeg, altsaa bør lægges til Grund; men jeg troer, at man her i Thinget anseer det som en Broderpligt, der opfyldes af Samfundets Medlemmer, hvorved den Ene kommer den Anden, — saavidt som Statens Evner tilstrække — tilhjælp, forat afbøde paa det Tab, som Enkelte have lidt for det Heles Skyld, og naar man lægger denne Betragtning til Grund, saa troer jeg ikke, at man kan gjøre en væsentlig Forskiel, om det er En, som trænger til denne Erstatning eller En, der ikke trænger dertil, om det er en Rig, der har lidt Tab eller en fattig, som har lidt Tab, om det er et Interessentskab, som har lidt Tab eller om det er en enkelt Mand, som har lidt Tabet. Det forekommer mig saaledes ogsaa at burde komme her til Anvendelse, hvor det er en tilfældig Sag, om det er Brandfondens Pligt at udrede Erstatningen, eller om det ikke er Brandforsikringsfondens Pligt at gjøre det. Det er bestemt ved vor Lovgivning paa een Maade for nogle Brandforsikringsanstalter, og paa en anden Maade for andre Brandforsikringsanstalter, det er saaledes bestemt med Hensyn til Assurance for Meubler og Effecter i Kjøbenhavn, at den ikke er pligtig at refundere Krigsskade, det er derimod bestemt i Anordningen om Brandforsikring i Kjøbstæderne og paa Landet, eller i alt Fald paa Grund af de almindelige Udtryk i Octroien rimeligt, at det ved Domstolene vil antages, at en saadan Erstatning paahviler denne Brandfond. Alt dette forekommer mig imidlertid ikke at vedkomme dette Forhold, som der her er opstaaet mellem Staten paa den ene Side som et Hele og de enkelte Stadelidte. Det har efter min Formening ikke her nogen Indflydelse, om Staten skal erstatte den lidte Skade til den enkelte Mand, eller til et Interessentskab. Det synes at fremgaae saa meget tydeligere deraf, at der ikke kan være Spørgsmaal om, at Brandfondene skulle erstatte en Skade, som er afdøddet derved,